

Mor Alain Resnais

Aquest mes hem conegut la mort del prestigiós director de cinema francès.

Resnais va néixer l'any 1922 a Vannes (França), era fill d'un farmacèutic benestant de províncies. Als tretze anys va començar a rodar pel·lícules com a aficionat amb una càmera de 8 mm realitzant retrats d'artistes i peces documentals.

La seva cinematografia va estar molt influenciada pel moviment surrealista, a partir de 1945 va rodar pel·lícules en 16mm: *Schema d'une identification*, *Ouvert pour cause d'inventaire* , i " *Visites* " a diferents pintors representatius de l'època .

La seva carrera professional va començar el 1948, amb una sèrie de pel·lícules sobre art. Paral·lelament, va participar com a muntador en diverses pel·lícules de Nicole Védres, Paul Paviot, Agnes Varda i altres . El 1955, va dirigir un rèquiem dedicat a l'horror dels camps de concentració nazis, *Nuit et brouillard*, un any després *Toute la mémoire du monde* , en 1958. *Le chant du Styrene* i *Hiroshima mon amour* (1959) .

Després s'inclina cap a una reflexió sobre les guerres perdudes com la d'Algèria: *Muriel*, la guerra civil espanyola: ,*La Guerre est finie* (1966) la de Vietnam : *un dels esquetsos de Loin du Vietnam* , *T'estimo* , *t'estimo* , *Stavisky* , *Providence* , *La vie est un roman* i *El meu oncle d'Amèrica*.

El 1993 dirigeix *Smoking i No Smoking* , basada en obres de Ian McEwan i va obtenir el Lleó d'Or del Festival de Venècia el 1995 i l'Ós de Plata al Festival de Berlín el 1998 . Aquest mateix any, va aconseguir un èxit internacional amb una comèdia

en clau musical *On connaît la chanson* , " Coneixem la cançó" , que va obtenir set premis César, entre ells el de la millor pel·lícula francesa .

El 2003 estrena *Pas sur la bouche* adaptant una opereta d' André Barde . El 2006 dirigeix *Coeurs* , molt valorada per la crítica en publicacions com *Cahiers du cinema* . El 2009 va ser homenatjat a Cannes per tota la seva carrera i presenta *Les herbes folles*, de nou molt apreciada .

Va contreure matrimoni el 1969 amb el seu ajudant, Florence Malraux i des dels anys vuitanta va viure amb la seva musa Sabine Azéma , amb qui finalment es va casar el 1998 .

Alain Resnais va morir el 2 març 2014 als 91 anys a París envoltat de la seva família .

El seu últim llargmetratge, *Aimer, boire et chanter*, guardonada a la Berlinale amb el premi Alfred Bauer, al nostre país encara no s'ha estrenat. En total va rebre cinc premis César del cinema francès (tres com a millor pel·lícula i dues com a millor director), dos Óssos de Plata de Berlín, tres guardons a la Mostra de Venècia, un BAFTA i un premi especial del jurat de Cannes, entre d'altres.

Molts crítics coincideixen que la seva millor pel·lícula és *Hiroshima mon amour* basada en l'obra de Marguerite Duras: un intens document d'una intensa conversa personal entre una parella franco-japonesa sobre la memòria i l'oblit.

Una jove francesa passa la nit amb un japonès a Hiroshima, on ella ha estat enviada per filmar una pel·lícula sobre la pau . Ell li fa recordar al primer home que ella va estimar, un soldat alemany en temps de la II Guerra Mundial .

